

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

25

№
297

ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Σήμερα και χθες

Παληά γαμήλια ἔθιμα

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΠΟΥ ΧΑΝΟΝΤΑΙ. — ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ. — ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΟΙ ΜΕ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΒΕΡΑ. — ΕΚΟΥΣΙΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ ΚΤΛ. ΚΤΛ.

Όλα τὰ πράγματα στὴν ἐποχὴ μας ἀπλοποι- ούνται σὲ ἀπάν- ταστο βαθμὸν, ἀ- κόμη καὶ αὐτὰ τὰ παλὰ ἔθιμα τοῦ γάμου. Ὁ γάμος καθήκον- σε σήμερα νὰ εἶνε σὲ ὠριασμένες χώρες μιά ἀπλὴ δηλώσις στὸ Ἀπείραχρον. Στὴν Ἀμερι- κὴ καὶ σὲ πολλὰς ἄλλες χώρες τῆς Εὐρώπης ἔχουν ἀπομονωθῇ ἡ παραμερισιθὴ ὅλα τὰ πα- λὰ γαμήλια ἔθιμα καὶ ἔχουν ἀντικατασταθῇ ἀπὸ μιά ἀπλὴ ἐμφάνισι τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύμφης μπροστὰ στὸν Δῆμαρχο ἢ στὸν πάστο- ρα. Ὄσους, τὰ παλὰ γαμήλια ἔθιμα, πού ἀπομονώθηκαν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, εἶχαν ἄλλοτε ἕνα βαθύ συμβολικὸ χαρακτή- ρα. Σήμερα ἀπὸ τὰ πανάρχαια αὐτὰ ἔθιμα, μόνον ἡ βέρα ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ τὸ σὺμβολο τῆς συζυγικῆς πίστωσης.

Ἡ βέρα ὅμως δὲν ἴταν πάντοτε χρυσοῦ. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι στὴν ἀρχαία Ρώμῃ ἴταν σιδερένια, γιὰτὶ οἱ σιμένες καὶ φωνί- μες Ρωμαῖες ἀπέφευγαν νὰ στολίζωνται μὲ χρυσοὶ δακτυλῖδια. Τὴν δὲ βέρα αὐτὴ τὴν φορούσαν στὸ παράμοστο δάκτυλο τοῦ ἄριστε- ροῦ χεριοῦ, γιὰτὶ πίστευαν ὅτι ἀπ' ἐκεῖ περ- νᾶ μιά φλέβα πού συγκοινωνοῦσε ἀπ' εὐθεί- ας μὲ τὴν καρδιά. Στὸς ἀρχαίους ρωμαί- κους γάμους, ἐκτός ἀπὸ τὴς θυσίας καὶ τῆς προσευχῆς, μεγάλη σημασία εἰδίκετο πάντοτε στοὺς οἰωνοὺς. Ἀν οἱ θεοὶ ἐδεῖξαν ἀνυμέ- γεια, ὁ γάμος ἀνεβάλλετο γιὰ ἄρκετο καιρὸ ἢ δὲν γινόταν καθόλου. Ἐπειτα, δὲν ἔθεω- ροῦντο ὅλοι οἱ μὴνες κατάλληλοι γιὰ παν- τολογήματα. Ὁ Μάιος ἐθεωρεῖτο πάντοτε ἰσχυρίος μῆνας γιὰ τοὺς γάμους καὶ οὐτεῖ οἱ χιρὲς, οὐτε οἱ παρθένες τοῦμοῦσαν νὰ ἀνά- ψουν κατὰ τῆς 31 ἡμέρας τοῦ τῆν δαδα τοῦ Ὑμεινίου. Ὑπῆρχε μάλιστα καὶ ἡ παράδο- σις ὅτι ὅσοι παντρεύοντοσαν τὸν Μάιο δὲν ζοῦσαν πολὺν καιρὸ. Ἀντιθέτως, ὁ Ἰούλιος ἐθεωρεῖτο πάντοτε κατάλληλος γιὰ γάμους, ἀλλὰ μονάχα κατὰ τὴν 13ην ἡμέρα του. Στὴ γιορτὴ τοῦ γάμου τὰ πάντα ἴσαν συμβολι- κά. Τὸ λευκὸ πέπλο ἀντιπροσώπευε τὴν ἀ- θωότητα καὶ τὴν παρβενικότητα τῆς νύμφης.

Τὸ στεφανί πάλι ἀπὸ ἱερὸ βοτάνι πού φοροῦ- σε στὸ κεφάλι τῆς νύμφης ἴταν τὸ σὺμβο- λον τῆς νουνημότητος καὶ ἡ μάλλινη ζώ- νη συμβόλιζε τὴν αἰῶν τῆς νύμφης. Οἱ γά- μοι τότε ἐγίνοντο πρῶτῃ, μόλις φαινόταν στὸν

οὐρανὸν τὸ ἀ- στρο τῆς Ἀφρο- δίτης. Ὁ γαμ- πρὸς ἔτρεχε τό- τε νὰ πάρῃ τὴν νύμφη καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ μὲ χα- ρὲς καὶ μὲ τρα- γούδια στὴ συ- ζυγίαν.

Ἡ νύμφη δὲν περνοῦσε μόντὸ κατῳρί- τῆς κατοικίας τοῦ γαμπροῦ. Τὴν σπῆκαν στὰ χέρια τοὺς οἱ φίλες τῆς, ὁ δὲ γαμπρὸς τὴν υποδεχόταν πρὸςχαρὸς καὶ τῆς προσέ- φερε μιά στάμνα γεμάτη νερὸ καὶ ἕνα ἀνομή- μένο ὕψλο, δεικνύοντες τῆς ἔτσι ὅτι τὴν ἐ- θεωροῦσε καλύτερη ἀπ' ὅλα τὰ ἀνάθια του.

Στὸ συμπόσιο οἱ καλεσμένοι ἐπιναν τόσα ποτήρια κρασί, ὅσα ἴσαν καὶ τὰ γράμματα πού ἀποτελοῦσαν τὸ ὄνομα τῆς νύμφης. Ἐπει- τὰ μιά μεγάλη συντροφία παιδιῶν τραγου- δοῦσε τὸν Ὑμναῖο καὶ ὁ γαμπρὸς τοὺς ἐρί- κνε μερικὰ καρῖδια, δεικνύοντάς τους ὅτι ἀ- φνευε πιά γιὰ πάντα τὴς νεανικῆς τρέλλης, τέλος δὲ ἀποχαιρετοῦσε τοὺς καλεσμένους καὶ οἱ νέονυμφοι ἐμεναν...ἐπὶ τέλους μόνοι!

Παμπάλαιο εἶνε ἐπίσης καὶ τὸ ἔθιμο τῆς ἀπαγωγῆς τῆς νύμφης ἀπὸ τὸν γαμπρὸ. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ σήμερον στὴν Μολδαβία, ὅπου ὁ ἀρραβωνιαστικὸς ἐξακο- λουθεῖ νὰ κλέβῃ τὴν νύμφη καὶ νὰ τὴν κρούσῃ σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι. Ὁ γάμος γίνεται ὅτε- ρα ἀπὸ πολὺν καιρὸ καὶ καὶ σὺνήθως τὴν ἴδια ἡ- μέρα πού οἱ δυὸ... ἀρραβωνιασμένοι διαφτι- ζοῦν τὸ πρῶτο τοὺς παιδι!

Στὴν Ἀνδαλουσία πάλι τὰ κορίτσια στέλ- λουν στὸν ἀγαπημένο τους ἕνα ὁμορφο γλυ- κό καὶ τὸν ἐκείνος τὸ δέχεται καὶ τὸ δοκι- μάζει, ἐτοιμάζοντάς τὸ ἴδιο βράδυ γιὰ τὸ «κλέψιμο».

Ποιά εἶνε τώρα ἡ κατάλληλη ἡλικία γιὰ τὸ γάμο; Στὸ ζήτημα αὐτὸ κάθε χώρα ἔχει δικὰς τῆς συνήθειες. Παρατηρεῖται πάντως τὸ ἔξης: Στὴν Ἀνατολὴ ὁ κόσμος παντρεύ- εται μικρὸς καὶ στὴ Δύσι μεγάλως.

Ὁ περίφημος Γερμανὸς δόκτωρ Χάρσαφ καθορίζει ὡς ἑξῆς τὴν ἡλικία τοῦ γάμου: Ὁ ἄνδρας, λέγει, πρέπει νὰ εἶνε 29 χρόνων καὶ ἡ γυναίκα 24, γιὰτὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἡλικία αὐτὴ κανεὶς τὸς δὲν ἔχει ἀποκτήσει τὴν πλῆ- ρη σωματικὴ διαπλάσι καὶ τὴν ἀναγκαῖα πεί- ρα. Ἀς μὴ ἐκνοήσῃς ὅμως ὅτι στὸ ζήτημα αὐτὸ ἐπεμβαίνει ὁ ἔρως, ὁ ὁποῖος, ὡς γνω- στὸν, δὲν κυττάζει τὰ χρόνια.

Οἱ χοροὶ πρὶν 100 χρόνια

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΑΝ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ

Ὁ χορὸς, εἶπε ἕνας σοφὸς, εἶνε ὁ πιστότερος καθρέφτης τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν λαῶν. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο.

Πρὶν ἑκατὸ χρόνια, στὴν Εὐρώπῃ ἐχόρευαν διάφορους χορούς μὲ διαφορετικὰς φιγούρας τὸν καθένα. Κάθε τόπος τότε εἶχε τὸ χορὸ του, μὲ τὸν ἰδιαιτέρῳ χαρακτήρα του. Οἱ χοροὶ ὅμως ἐκείνοι ἴσαν δυσκοιοὶ καὶ γιὰ νὰ τοὺς χορεψῇ κανεὶς ἔπρεπε νὰ τοὺς ἔξερη καλά.

Ἡ πῶ ἐυχάριστη ὥρα τῆς νεολαίας ἴταν ἡ ὥρα πού ἔκαναν μάθημα χοροῦ. Σήμερα τὰ πρά- γματα ἀπλοποιήθηκαν. Ἀρκεῖ νὰ κουνᾶς τὰ πό- δια σου, τὰ χέρια σου καὶ τὸ κεφάλι σου ἀκό- μα, μὲ κάποιο ρυθμὸ καὶ τότε... εἶσαι ἕνας κα- λὸς μοντέρνος χορευτὴς!

Κάθε χώρα, ὅπως εἶπαμε, εἶχε παλὰ τοὺς χο- ροὺς τῆς. Ξεχώριζαν γιὰ τὴν τέχνην τοὺς, ἡ Πολωνέζα, ἡ Κοζάκα, ἡ Τζαμάικα, ἡ Μπαρβαδό, ὁ Οὐγγρικός χορὸς, ὁ Ἀγγλικὸς, ἡ Ναπολιτάνη κη (ταραντέλλα), ὁ «σαλταρέλλο», ἡ «μονφε- ρίνα», ἡ «τρεβιζάνε», ἡ «φουρλάνο» καὶ ὁ «τρε- σκόνε». Ἡ Ἰσπανία χόρευε μὲ κιθάρα καὶ κα- στανιέτες τὸ «φανταζὸ», τὸ «μπολερό» καὶ τὴν «ζότα». Ἡ Ἑλλάς χόρευε τὸν «κλέφτικο» μὲ τοὺς ἥχους τῆς λύρας.

Οἱ χοροὶ τῶν βορείων λαῶν ἴσαν ὀρμητικοὶ καὶ ρυθμικοί. Οἱ χοροὶ τῶν μεσημβρινῶν κρα- τῶν τῆς Εὐρώπης ἴσαν ἀπαλοὶ καὶ χαριτωμένοι. Ἡ Πολωνέζα, ἡ Κοζάκα, ἡ Τζαμάικα, ἡ Οὐγγαρέζα ἴσαν οἱ πιὸ ζωηροί, χωρὶς νὰ χάνουν ποτὲ τὸ ρυθμὸ καὶ τὴν νοησιὰ τοὺς. Χορευτὲς καὶ χορευτρίες φορούσαν μπότες μὲ σπινθροῖνα, πού ἀντικου- σσαν σὲ κάθε κτύπημα τοῦ ἑνὸς τακουνιοῦ μὲ τὸ ἄλλο. Ἡ Πολωνέζα ἴταν ἕνα μᾶρς χορευτὸ. Μόλις ἄρχιζε ἡ μουσικὴ, κάθε καβαλλιέρως ἔ- παρνε τὸ χέρι τῆς ντάμας του καὶ ἀφού παρε- τάσσοντο τὸ ἕνα ζευγάρη πῖω ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἄρχιζαν ἐναν ρυθμικὸ περίπατο γύρω γύρω στὴ σάλα. Σὲ λίγο ὁ πρῶτος καβαλλιέρως κτυποῦ- σε τὰ χέρια του καὶ τὴν ἴδια στιγμήν ἡ ντάμα τοῦ πρῶτου ἐπιανε τὸ μπράτσο τοῦ τελευταίου, ἡ ντάμα τοῦ δευτέρου ἐρχόταν στὸν πρῶτο καὶ οὕτω καθέξω.

Ἡ Πολωνέζα ἄρεσε τότε πολὺ, γιὰτὶ ἴταν ἕ- νας χορὸς πού κάθε χορευτὴς καὶ κάθε χορευ- τρία ἀλλάζαν ντάμα καὶ καβαλλιέρω μὲ τὴν σει- ρὰ καὶ ἔτσι δὲν ἀναγκάζονταν νὰ ὑπομένουν τὸ ἴδιο πρόσωπο.

Στὴν Ἀγγλία τὴν ἴδια ἐποχὴ ἐπικρατοῦσε ἐν- τελέως ἀντίθετη συνήθεια. Ὁ τελετάρχης ὑπε- δείκνυε στὴν κάθε καβαλλιέρω τὴν ντάμα, μὲ τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ χορεύῃ ὅλο τὸ βράδυ. Φαντασθετὲ τώρα τὸ δράμα τῶν ἐρωτευμένων, ὅταν ὁ τελετάρχης τοὺς χωρίζε.

Στὴν Ἰσπανίαν, στίς χορευτικὰς συναθροίσεις οἱ προκαλεσμένοι καθόντουσαν χωριστὰ. Δεξιά οἱ ἄνδρες, ἀριστερὰ οἱ γυναῖκες. Ὅταν κατε- φθάναν ὅλοι οἱ πρὸςκεκλημένοι καὶ παίρνανε τῆς ἀναλόγης θέσεις, ἐπιαινε στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ ἕνας τελετάρχης μὲ ἀσπρὴ στολὴ καὶ μὲ ἕνα κερὶ στὸ χέρι. Ὁ τελετάρχης αὐτὸς γονάτι- ζε καὶ φώναζε δυνατὰ:

— Ζήτω ἡ θεία Εὐχαριστία!

— Ζήτω αἰωνίως! φώναζαν μὲ εὐλάβεια οἱ κα- λεσμένοι.

Τὴν ἴδια στιγμήν ἔκαναν τὴν ἐμφάνισι τοὺς οἱ ὑπηρετὲς μὲ ζεστὰ καὶ παγωμένη σκολάτα, μὲ κομπόσας καὶ γλυκίσματα. Ἀφού οἱ καλεσμέ- νοι τρώγανε καλὰ νηστικὸ ἀρκούδι δὲν χα- ρεῖνε ἄρχιζαν νὰ χορεύουν «φανταζὸ» καὶ «ζότα». Τὸ περίεργον σ' αὐτὰ τὰ «ρεφρέσκος» ἔ- ται ἔλεγαν τῆς χορευτικῆς συγκεντρώσεως, ἡ- τὸν ὅτι οἱ προσκεκλημένοι γεμίζαν τὰ καπέλα τους καὶ τῆς τοπῆς τους μὲ γλυκίσματα πρὶν φύγουν, γιὰτὶ αὐτὸ ἀπαιτοῦσε τὸ ἔθιμο.

Ποῖος ἔξερει ἂν ἡ σημερινὴ συνήθεια, νὰ σου- φρῶνουν μερικὸι τὰ μακαρονηήρωνα ἀπὸ τὰ ξένα ὀπίτια, δὲν εἶνε παρὰ μιά εὐλάβης ἀνα- μνησις τῶν «ρεφρέσκος».

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε, ἀξίζει νὰ ἀναφέρου- με ἕνα χαριτωμένον ἀνέκδοτο γιὰ τοὺς συγχρο- νους χορούς

Πρὸ ἑτῶν, μιά γηραιά κόμσσσα — χρόνια κλεῖ ἀμὲν στὸν πύργο τῆς — ἔθελος νὰ ὅρ πῶς δια- σκεδάζει ἡ νεολαία.

Κάλεσε λοιπὸν στὸν πύργο τῆς νέας καὶ νέ- ος τῶν καλύτερων οἰκονομειῶν τῆς Βιέννης, οὗς τῶν καλεσθέντων. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα πλοῖσιον γιὰ νὰ διασκεδάσουν. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα πλοῖσιον γιὰ νὰ διασκεδάσουν. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα πλοῖσιον γιὰ νὰ διασκεδάσουν. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα πλοῖσιον γιὰ νὰ διασκεδάσουν.

— Πῶς σὰς φαίνονται αὐτοὶ οἱ χοροὶ; τὴν ρώ- τισαν.

— Νὰ σὰς πῶ, ἀπάντησε ἡ κόμσσσα. Στὴν ἐ- ποχὴ μου τέτοια πράγματα δὲν συνέβαιναν μπρὸς στὰ μάτια τοῦ κόσμου.

— Εἰσὶν ὁμορφιοὶ καὶ ἀγαπᾶται; Τὰ μεσάνυ- χτα θάρρῃ νὰ σὲ ἀπαγάγῃ.

— Ναι, χρυσὸ μου.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι δὲ προσφάτως νὰ ἐτοιμά- ῃς τὰ πράγματα σου ὡς ἐκείνην τὴν ὥρα;

— Ὁ, βέβαια. Ὁ μπαμπὰς καὶ ἡ μαμά μου ὁ- ποσέχθηκαν καὶ οἱ δυὸ πῶς θὰ μὲ...δοθηθοῦν!

ΕΤΟΣ ΣΤ' * ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 297 * ΑΘΗΝΑΙ, 8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1944

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδιοκτησία: «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία» Διεύθυνσις

Γραφεῖα Σανταπόζα 5 Τηλέφωνον 29.967 ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΙΣ 10.000

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Τὸ καρναβάλι φεύγει. Πῶς τὸ γλεντή- ατε; Ποῖος εἶνε ὁ ἀπολογισμὸς σὰς, ἀ- γαπητὴ δεσποινίς ἡ φιλιτάτη κυρία; Μία βραδυὰ μὲν ἴσαν τὴν ἀνάνησι τῆς κάμε μιάς ἀπὸ τῆς ἀπόκριες, ἕνα πάρτυ, ἕνα κεφάτι — ὅλα ὅπου. Ἐνας ἀνδρᾶς; Πῶς νὰ κρυβόμαστε; Πῶς νὰ γάμαστε ὁ- ποκρίτες καὶ ὑποκρίτες; Ὅτι σὰς ἐν- διαφέρει περισσότερο στὴ ζωὴ σὰς δὲν εἶνε ἕνας ἄνδρας; Πέστε τὴν ἀλήθειαν! Αὐτὸ τὸν ἄνδρα περιμένετε, αὐτὸ τὸν ἄν- δρα ψάχνετε νὰ βρῆτε. Αὐτὸς εἶνε ἡ εὐ- τυχία σὰς ἡ δυστυχία σὰς, ὁ δημιουργὸς ἡ ὁ καταστροφὴς τῆς ζωῆς σὰς. Κι' αὐτὸς, ἐκατὸ τοῖς ἐκατό, εἶνε ὁ ἀπε- σταλμένος τῆς τύχης. Μπορεῖτε νὰ ψά- χνατε ὅτι θέλετε, νὰ ἐρευνᾶτε ὅλους τοὺς ὁρίωνες, νὰ κάνετε σκέψεις, ὑ- οίες, παραχωρήσεις! Αὐτὸν τὸν ἄνδρα, πού θὰ σὰς συγκινήσῃ, θὰ γεμίσῃ τὴν καρδιά σὰς, θὰ παίρῃ ρόλο στὸ ζῆν σὰς (στὸ καλύτερο ἢ στὸ χειρότερο, ἀδιόφο- ρο, θὰ σὰς τὸν φέρῃ πᾶν) κι' ἐκεῖ πού δὲν τὸν περιμένετε ἡ τυφλὴ θεά: Ἡ τυ- χη.

Ἐχουν εἰπωθεῖ τόσα πράγματα γιὰ τὴν τύχη τοῦ γάμο. Γιὰ τὴν τύχη στὸν ἔρω- τα, τίποτα. Καὶ ὅμως! Σ' αὐτὴν παίζει, ὅπως σ' ὅλα τεράστια ρόλο. Περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν μορφήν κι' ἀπὸ τὴν ἐξυπνά- δα, καὶ ἀπὸ τὴν καλωσύνη. Πόσες φρά- εις δὲν ἔπρεσαν ὅματα τῆς τύχης, πόσες ἐξυπνες δὲν τὴν ἐπαθᾶν σὺν τῆς τελευ- ταιῆς ἀνότητος, μπλεχμένες στὰ δίχτυα κατεργαργακῶν καὶ πόσες κοπέλλες μὲ χρυσὴν καρδιά δὲν τσαλακώθηκαν ἀπὸ ἐγ- κληματικούς τύπους! Δὲν εἶνε μονάχα ὁ ἔρωτας τυφλός. Ὅσωνται κι' ἀπὸ μιά τυ- φλή! Γι' αὐτὸ τὰ κάνει θάλασσα τόσο συ- χνά! Καὶ τώρα, ὁ ἀπολογισμὸς τῆς Ἀπο- κρίας; Εἶνε ἀπολογισμὸς τυχερῶν καὶ ἀ- τυχητῶν. Εἶνε αὐτὸς πού εὐνοήθησαν. Πού ἀπᾶντσαν σ' ἕνα πάρτυ τὸν ἄνδρα, πού εἶχαν ὄνειρευσθῇ, πού ἐξεδραστεύσαν πᾶ νω στὸ γλεντὶ καὶ τὸν ἄρσαν νὰ τοὺς πῇ δυὸ τρυφερά λογάκια πού ἄνοιξαν μαστὶ τοῦ αὐτοῦ τῆς γλυκείας ἱστορίας τοῦ ἐρωτι- κοῦ ἀκροβόλου πού πονοῦσαν τὴν πιθα- νότητα μίας εὐτυχίας. Καὶ εἶνε οἱ ἄλλες, πού μάταια ζήτησαν κάτι πού νὰ τοὺς ἄ- ρεον, μέσα σὺν ἀποκρίτικῃ κίνησι, πού δὲν ἀπάντησαν παρὰ τὴ σαλὴ συντρο- φιά, τὴν ἀνάλαπὴ πρόκλησι, τὴ βία νὰ πάρουν ἕνα φίλ ἢ ν' ἀρπάξουν ἕνα χῶδι χωρὶς εὐθύνη καὶ χωρὶς συνέπειες. Καὶ εἶνε ἀκόμη κάποιες ἄλλες, πού πέτυχαν κάποιον πού τοὺς ἄρεσε, μὰ τὸν πέτυχαν στὸ κέφι, ὅταν ἡ καρδιά μὰς ἀνοιγεί σὺν θεντάλια καὶ λέμε παραπάνω ἀπ' ὅτι σκεπτόμαστε. Καὶ τώρα περιμένουν νὰ ἴ- δουν, ἀν αὐτὸς θὰ δώρῃ σφιγμένη τὴν ἱ- δὴν τὰ ἔχασαν ὅλα καὶ δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξαναῖδουν πιά.

Πόσες ἱστορίες, μέσα σὲ μιά ὥρα, μέ- σα σὲ μιά νύχτα! Σ' ἕνα πάρτυ, ἕνα μαῦ προῖον μπαίνει ἐπὶ κεφαλῆς μίας συν- τροφίας μὲ πολὺ θόρυβο. Τὰ μάτια ὅλων πέφτουν ἀπάνω του. Φορεῖ μιά μισὴ ἄλλα ζωτὴ μάσκα, ὅπου πῖω ἀπὸ τῆς δυὸ χα- ριτωμένες κομπάρζες τῶν ματιῶν λάμ- πουνε δυὸ μάτια γεμάτα φωτιά καὶ μυ- στήριο καὶ κάτω ἀπὸ τὴν μυστήρια ἕνα στο- ματὶ καὶ μὲ σαρκωμένην χεῖλιν, πού ὅταν πῇ ἄνοιγε γιὰ νὰ χαμογελάσῃ βέναν μὲ κορδαλὴ τὰ μαργαριτρία τῶν δοντιῶν τῆς. Ἐνα μουσικετὰκι μενεζέδες στολίζει τὸ χαριτωμένον στήθος. Κάποιος φίλος τὴν πῆρε γιὰ ἕνα ταγκό:

— Ἐνοιωσα, μοῦλεγε τὴν ἄλλη μέρα κά- τω ἀπὸ τὸ χέρι μου ἕνα κορμὶ θερμὸ, λυ- γερὸ, σβέλο, ἄφρατο, γέλο. Καὶ ὁ χορὸς τῆς γεμάτος ἀπὸ τὸ αἶσθημα τοῦ ρυθμοῦ ἴτανε ὁ ζωντανὴ ἀπόκρισι οἱ κάθε κί- νησι μου — ζωντανὴ καὶ θεραπευτικὴ. Με- θυσμένος ἀπ' τὸ κρασί, ἀπ' αὐτὴν, ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς, ῥῶπτος ἂν εἶνε κυρία ἡ δεσποινίς. Μοῦ ἀπάντησε: Ὑπνοχάρη!... Δὲν ἔρρω γιὰτὶ, ἐνθουσιασμένη: Ἐγὼ νὰ πῶ ὀμιλητικὸς ἀπὸ πρὶν, τῆς ψιθύρισα κομπλημέντα, τὴν ἐξέφραζε κομμάτι πού ζε- στὰ. Ἐβόλυνε σὲ λίγο, τὸ μπουκετάκι μὲ τοὺς μενεζέδες ἀπ' τὸ στήθος, τῆς καὶ τοὺς ἐξέφρασε ἀπόψε, ἔσας ὅχι!...

Κι' ὁ φίλος, μέσα σὺν περὶ τὴν περὶ τὴν γραφεῖον καὶ τῆς καθημερινῆς δουλειᾶς, κρατοῦσε τοὺς μενεζέδες, μισοκοιτάζον- τας, ἀνέστανε βαθεῖα τὸ ἄρωμα τοὺς κι' ἔλεγε:

ὄνειροπολοῦσε. Παρακολούθησα περιέρ- γος, αὐτὴ τὴν ἱστορία. Εἶχε πάρει τὴ δι- εῦθυνσι τῆς. Τῆς ἔγραψε μὲ πολὺ εὐγενι- κό τρόπο πῶς ἤθελε νὰ τὴ γνωρίσῃ καὶ τῆς ὥριζε ἡμέρα, ὥρα καὶ τόπο. Πῶς ἀπὸ ἀνταξίαν μὲ κοπελλίστα ὡς δεκαε- πτὰ χρόνων μ' ἕνα μπουκετάκι χαριτωμένο καὶ κατὶ ματάκια π' ἄστραφταν ἀπὸ ἐξυ- πνάδα:

— Ἐχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτα ἐκ μέ- ρους τῆς κυρίας; ῥώπτεσε αὐτὸς μ' ἀγν- νία.

— Ποιὰς κυρίας; εἶπε χαμογελῶντας ἡ κοπέλλα.

— Μὰ... τῆς ζωντοκῆρας! ἔκαμε ὁ φί- λος μου ἐκνευρισμένος.

— Ἐγὼ εἶμαι! εἶπε ἡ κοπέλλα, βάζον- τας τὰ γέλια δυνατὰ.

— Ἐσείς... ζωντοκῆρα; Ἀδυνατον!...

φώναζε ὁ φίλος μου θυμωμένος.

— Θέλετε σᾶνε καὶ καλὰ νὰ εἶμαι ζων- τοκῆρα; γελοῦσις αὐτῇ. Ποῖος σὰς εἶπε ὅτι εἶμαι ζωντοκῆρα;

— Ἐσείς!

Ὅταν πῆθι κανέναν ἕνα ποτηράκι πα- ραπάνω καὶ εἶνε μὲ ντόμινο, λέει ὅτι τοῦ κατέβη!

Γιὰτὶ μοῦ εἶπατε ψέματα; ῥώπτεσε ὁ φίλος μου μὲ τὴν ἀνάνησι τοῦ ἀνδρᾶ πού πού σὺν νὰ εἶχε κατὶ καὶ τόχαρος.

— Σὰς τὸ εἶπα, ἐξήγησε ἡ κοπέλλα, γι' αὐτὴν ἔρρω πῶς οἱ ἄνδρες πιστεύουν πῶς εὖ καλὰ τῆς ζωντοκῆρας καὶ τῆς προτιμοῦν! Ἀν σὰς ἔλεγον πῶς εἶμαι κορίτσι, εἶνε ζήτημα ἂν θὰ μοῦ γράφατε, ἂν θὰ θέλα- τε νὰ μὲ γνωρίσετε! Ἐλάτε, συγχρότως μοῦ αὐτὸ τὸ ψευδάκι. Ἀν δὲν ἐνοιωθῇ κατὶ γιὰ σὰς θὰ βρισκέμουν αὐτὴ τὴν στιγμήν ἐδῶ;

Ὁ φίλος μου τὴν κύτταξε σὺν εὐρημα. Κι' ἄρχισε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα μὰ τὰν- τελλένια ἱστορία πού ἐξακολουθεῖ... Ἀν θέλετε, ὕστερα, μὴν πιστεύετε στὴν τύχη!

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ζωὴ μας εἶναι δέατρο

Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ γυναικάκια

(Στὸ ραδιόφωνο τοῦ τελευταίου μὴν ἐκπομπὴ ἐλαφρὴ ἀς μουσικῆς. Ἐ- κείνην κι' ἔκει- νος τὴν ἀκούει σιωπηλῶς.)

Ο ΝΤΙΖΕΡ (ἀ- πὸ τὸ μικρόφω- νο τελειώνει τὸν ρεφρὸν ἐν ὃ οὐ τραγουδῶ) :

«Δὲν περᾶσαι! (Μὴ λυπᾶσαι...)»

(Θὰ ἔξασον...)

Τυχερὸ μου, ἀφού σ' ἴδρα, νὰ σὲ χάσω... Σὺν κοκεττὰ τῆς ζωῆς πραγματικῆς.

Ἦρθε, κι' ἐφύσες ἀμέσως, βιαστικῇ. Δὲν περᾶσαι! θάρρουν ἄλλες, θὰ περᾶσουν. Κι' οἱ ἀγάπες, μὲ τὰ χρόνια, θὰ γεράσουν.

Μὰ ἐσένα θάξω πάντα στὴν ψυχήν... Πᾶνω ἀπ' ὅλες, πᾶνω ἀπ' ὅλα μοναχά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πετάγεται ἐνθουσιασμένος): Ἐ- ἔχα! θανατοῦσα!

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲν ἄρεσε τὸ τραγούδι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' ἄρεσε ἡ μεγάλη, ἡ τετράγωνη ἀλάνεια πού κρύβουν αὐτοὶ οἱ στίχοι...

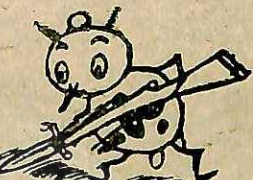
ΕΚΕΙΝΗ: Μπᾶ;... Κρύβουν ἀλήθεια;

... ακουστήκαν σ' ενα ανακτε-
... θουσα. Το ακροατήριο είχε έρεθι-
... σθη.
... Τον έθλιο δολοφόνο!... Τολμοθ-

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some faint smudges and discoloration, particularly along the right edge. There is no text or other markings on the page.

τιθάτες τῆς πρώτης θέσεως τοῦ ὑπερω

— Δεσποίνες, όρίστε ό άρρα-
θωνιαστικός σου!

Ό Ζάκ κοκκίνισε, κιτριόνισε,
πράσινισε, πήρε όλα τά χρώμα-
τα τής ίριδος, τέλος πάντων,
αί σωριάσθηκε κάτω λιπόθυμος.
ό χτύπημα ήταν πολύ δυνατό.

ΖΑΚ ΝΕΡΒΑΛ

“Έως ποῦ μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἡ τρέλλο

καὶ μικρὰ δένδρα καὶ ἀνθόδια
μέρος. Καί οἱ δικοὶ τοῦ ἐπίσης με-
νεύει μετ' αὐτοῦ τὸ σπῆμα.
— Τί ζητάτε; τοὺς ῥώτησε σέ-
λυο κάποιος· διήθεν περαστικός.
— Τὸ σπῆμά μας. Τὸ σπῆμά τοῦ
ἀφ' ὧ τάδε.

Κ' ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ καρτερία

Ὁ Ζαφείρης χαμήλωσε τὰ
ἐνῶ μιά στιγμήμα του χλω-
τὴ συγκίνησή του:
- Ναι. Ἔχεις δίκιο... τῆς
μέ φωνῇ ποῦτρεμε λιγάκι. Ἐ-
δὺο γιὰ σένα. Μιά καὶ ἡ τύχη
μὴ ζήση ἡ μητέρα σου...

ΕΚΟΥΠΙΔΙΑ

MAN. 1

μαθές σὺ δὲ. Εἰσαὶ ἡμεῖς τῷ κοριτοῦ σου. Λέει
 τὰ καὶ κοριτοῦ σου ἀνέναντα καθόρουνα μέσῃ στήν
 χλωιδίᾳ τοῦ προσώπου της. Τὸν ρώτησε·
 — Καὶ δὲ μοῦ λές, μπαμπά μου, ποῖος
 ὁσπτενὰ μου στερήσῃς τὴ μητέρα μου;
 «Ὅλα τὰ κοριτοῖα ἔχουνε μιὰ μητέρα, ἐ-
 γὼ δὲν ἔχω. Δὲ λέω, ἴσως να πῇ ἀνα-
 πληρώσας ἀρκετὰ ἐν. Ἄλλο εἶν' ἡ μη-
 τέρας ὁμοῦ. Δὲν ἔρρω, καὶ οὐδὲ θέλω να
 μάθω τί ἔκανε σὺ σένα. Ἐμεῖνα ὁμοῦ
 μοῦ λείπει...»

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ καθάρουνα ὀνοῖται καὶ
 τὸ ἐν ἑαυτῇ ἀποδοῦναι τὴν ἐξουσίαν

Ἐξωφρενικὲς περιγραφές

ος μαρμαρίνον σταυρούς. Κι'
 αρραμένον ἔνα ὄνομα: Ἄννα
 μὴ ἀπερομνία: («1937»),
 αὐτὸν ἀπὸν μσοκομύριζαν
 καὶ τὰ ζουμπλάκια καὶ πρα-
 κτικὰ. Καὶ στὴν πλάκα τοῦ
 ἡ κόρη μὲ ὑπελαϊκό τορμὴ
 ἡ προσευχότανε γιὰ τὴν ψυ-
 που δὲν εἶχε προφτάσει νὰ
 ράβῃ ἐκεῖνο, στὴν κοσμικὴ
 σπουδαία μεταβολὴ συντελέ-
 στικὸ τοῦ μεγαλοδιομηνάου
 εἰρον: Ἡ μοναχιστὶ τοῦ κό-
 δὲν τοῦ μίλησε πιά ποτέ...
 REPARATION REPARATION

• "Αν θέλετε τώρα τὰ πιστεύετε
δὲν αὐτὰ. Πάντα προσέχετε νὰ...
μὴ παραβαρύνετε τὸ στομάχι σας.

● ●

ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

• Τὸ καθαρό νερό ποτὶ δὲν βγαί-
νει ἀπὸ ἀκαθάριστη πηγὴ.
• Μὴ ζήπας πράγματα ποὺ δὲν
μπορεῖ νὰ τὰ πῶρης.
• Μὴ διαλέξεις ποτὲ τὴ γυναί-
κα σου μὲ τὸ φανάρι.
• Ὅσατερα ἀπὸ ἓνα μακρινὸ δρό-
μο ἐρχεται γλυκὸς ὄπτιος.

καταρχίδος

...Εβγαλα τὸ πιστόλι μου, τὸ στήριξα στὸ
κρόταφο μου καὶ τράβηξα τὴν σκανδάλη.

.....

Σήμερα εἶμαι ζωντανός, ωστόσο.

Ὁ Θεός δὲν θέλησε νὰ
θάω.

Τὸ τραῦμα μου ἦταν σοβαρό,
μὰ εἶναι καλά μετὰ ἀρκετο
μῆνες.

Καὶ ἀπόφυγα καὶ τὴ δίκη, νι
στὴ μεταξὺ υπεγράφη ἡ εἰρή
νη καὶ ἀπομονώθηκε ἡ θλιβερά
συνὰ ὑπόθεσις μέσα στὴ γενική
αὐτὰ πῶς νίκη.

ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

* Το καθαρό νερό ποτέ δεν θγαί
νει από ακάθαρτη πηγή.
* Μη ζητάς πράγματα που δεν
μπορεί να τα πάρεις.
* Μη διαλέξεις ποτέ τη γυναί-
κα σου με το φανάρι.
* "Υστερα από ένα μακρινό δρό-
μο έρχεται γλυκός ύπνος.
* Φύλαξε το μυστικό σου στην
καρδιά σου και κανείς δεν θα π

Σήμερα, είμαι ζωντανός πατέρας.

Τὸ τραῦμα μου ἦταν σοβαρό
μα ἔγινε καλά μετὰ ἀρκετοὶ
μῆνες.

Καὶ ἀπόφυγα καὶ τὴ δική μου
τὴ σὺ μετὰδὲ ὑπερβολὴ εἰς
νὴ καὶ ἀπομονώθηκεν ὁ ὀλίσκος
αὐτὴ ὑπόθεσις μέσα σὴ γενική
χαρὰ τῆς νίκης.

ΤΑΝ ΑΡΧΟΝΤΑ

AN ΛΕΡΟΥΑ

ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΤΩΝ ΖΗΤΙΑΝΩΝ

ΠΩΣ ΕΠΑΙΤΟΥΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ

Κάθε έπαγγελμα έχει και τα μυστικά του. Το ίδιο συμβαίνει και με τους έξ επαγγελματίες ζητιάνους. Τελευταίος η αστυνομία της πόλεως μας καταφέρει ν' ανακαλύψει τον ασυνήθιστο πραγματικά τρόπο με τον οποίο οι διάφοροι ζητιάνοι ξεχωρίζαν άλλοτε τους πελάτες τους, χρησιμοποιώντας συνθηματικά σημεία. Τα σημεία αυτά τα σημειώνουν στις πόρτες διαφόρων σπιτιών όπως έστε ένας δεύτερος έ-παίτης που θα πήγαινε να ζητήσει έλεημοσύνη, να καταλαβαίνει αν ό νοι-κοκύρης είναι καλός ή κακός κλπ.

Τα συμβολικά σημεία των έπαϊτών είναι δέκα, το καθένα με τη σημασία του.

1) Έάν στην πόρτα ένός σπιτιού υπήρχε ένας σταυρός μ' ένα μικρότε-ρο σταυρό στο άριστερο μέρος, ση-μαίνε πως στο σπίτι κατοικούν άνε-λεήμονες άνθρωποι. Δρόμο λοιπόν.

2) Το αντίθετο σημαίνει, ό μεγά-λος σταυρός με τον δεύτερο το μι-κρότερο στο δεξιά μέρος.

3) Ό κύκλος έσημαίνε ότι όλοι οι ένοικοι του σπιτιού κάνουν πρόθυμα έλεημοσύνη.

4) Το σημείον Χ έσημαίνε ότι μύ-νον ό κύριος και ή κυρία δίνουν. Συ-νεπώς αν άνοιξη ή υπέρβρια δεν πρέ-πει να δηλώση τον σκοπό της έπισκε-ψής του ό ζητιάνος.

5) Στην πόρτα του σπιτιού που ήταν χαραγμένο ένα άστρο, το άστρο αυτό έσημαίνε ότι δεν δίνουν ποτέ λε-φτά, αλλά μόνο τροφή. Συνεπώς μύ-νο ό πεινασμένοι έπρεπε να ζητήσουν άκει έλεημοσύνη.

6) Το τέλος έσημαίνε κίνδυνο. Ό-λοι δηλαδή του σπιτιού ήταν άγριοι και διάχονοι. δάνειους τους έπαιτες.

7) Το τέλος με μια όριζόντιο γραμμή στην ούρα του έσημαίνε πως όλοι οι άνθρωποι του σπιτιού είναι πό-σο σχολαστικοί και έτίμιοι στις έ-ρωτήσεις, που δεν άφίξει πόν κόπο να τους ζητήσει έλεημοσύνη.

8) Κίνδυνος - θάνατος! Το Δ έση-μαίνε πως στο σπίτι κατοικούσαν ά-συνήθιστοι, Μικροί λοιπόν...

9) Το άναστρόφο δέκα έσημαίνε πως στο σπίτι κατοικούν στρατιωτι-κοί. Μπορούν συνεπώς να χτυπήσουν. Ό κίνδυνος δεν είναι άμεσος.

10) Η μικρή όριζόντιος γραμμή τέλος έσημαίνε ότι το σπίτι κατοί-κειται από άλλοδρόμους ή ξενόγλωσ-σους.

Με αυτό τον έξυπνο τρόπο οι ζη-τιάνοι είχαν καταγράψει τους καλούς και κακούς πελάτες τους και μπορο-σαν εύκολα να χτυπήουν τις πόρτες, βέβαια εκ των προτέρων για την έ-πιτυχία τους.

Ακολουθήσατε την συμβουλήν της Επιστήμης

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΤΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΚΡΙΝΟΝΤΟΝΤ

που δεν καίσαφρέσει το σμαίλιτο

Η ΦΙΛΗ ΜΟΥ Η ΠΕΓΚ

Έκείνο το χρόνο περνούσα το κα-λοκαίρι μαζί με την μητέρα μου σε μια πλάς της Νορμανδίας.

Μένουμε στο ξενοδοχείο της Πλάς, μαζί με άλλους έπαρχιώτες σαν κι έμάς. Στο «Ξενοδοχείο της Νορμαν-δίας» όμως, έμειναν και πολλοί ξένοι, ανάμεσα στους οποίους ξεχώρισα από την αρχή μια νέα που την έλεγαν Πέγκ.

Τό δυομά της τό είχα άκούσει από έναν ήλικιωμένο κύριο, τόν πατέρα της άσφαλός, που της κρατούσε τό πενιούάρ μόλις εκείνη έβγαινε από τη θάλασσα.

Έκκοι έδώ τό πολύ ή Πέγκ, είχε ένα συμπληρωτικό μουρτίκι, γαλάνα μάτια και ολόξασθα μαλλιά. Πρό-παντός όμως είχε ένα θαυμάσιο σω-ματόκι. Όσο για τόν ήλικιωμένο κύ-ριο, αυτός ήταν άξιοπρεπής, φλεγμα-τικός και με έπιληπτική κοιλιά. Ή-ταν άδραστο, όλη την ήμερα και έκα-νε τόν έφρύνιστό του στη πλάς μό-νο κατά την ώρα που ή Πέγκ έπαιρνε τό μπάνιο της.

Ένα απόγευμα, καθώς ζωγραφίζα στο υπαίθριο, άκουσα πίσω μου μία φωνή:

— Άου!... Πολύ όμορφο!

Γύρισα. Ήταν ή Πέγκ ολόμοιρο. Φορούσε ένα θαυμάσιο σπορ φορεμά-τι και με είχε πλησιάσει άδρόμυα.

— Δεν είναι τίποτε σπουδαίο, της έ-πα. Ζωγραφίζω έρασιεπικώς, για τό κέφι μου.

— Δεν συμφωνώ μαζί σας, μου ά-πάνησε με νάζι.

Σηκώθηκα, της πρόσφερα τό καθύ-στα μου και άφού συζητήσαμε λίγο για ζωγραφική, άρχισα με μιλούμε για τη ζωή της πλάς, που μου φαίνε-ταν τρομερά μονότονη.

— Τι περίεργο! φώναξε ή Πέγκ.

Κι' έγώ πλήρητα φώναξα ή Πέγκ. Κι' έγώ δεν πέρασε φιλική με κρι-σίταια και με νέους; της έπα. Μη-πως ό πατέρας σας είναι κανένας...

— Έκείνη έξέπασε σ' ένα δροσερό γέλιο και τέλος μου έπα:

— Τό μαντεύατε. Ό υπαίτιος δεν θέλει να μιλά με κανένα. Στο Τσα-τάμ ενίε μέλος μιας Ένώσεως έναν-τιον της εκλύσεως τών ήθων. Και έξ-έρετ τί κάνει όλη μέρα κλεισμένος μέσα στο δωμάτιό του; Γράφει μία έκθεση για την έκλυση τών ήθων στις γαλλικές πλάς.

— Πόσο σας λυπάμε δεσποινίς... Δεν είμαι και τόσο έξωλοήγητ. Κάθε απόγευμα θγαίνω μόνη μου πε-ρίπατο. Μπορώμε λοιπόν κάλλιστα να συναντηθώ...

— Η ιδέα σας είναι περίφημη!

Την άλλη μέρα έθανασυναντηθήκαμε. Η Πέγκ άκυμμένη από πάνω μου, πα-ρακολουθούσε την εργασία μου, και τό χαλλιά της χάιδευαν τό μάγουλό μου.

— Πέγκ! της ψιθύρισα. Μη στέκε-σθε έτσι, σας ίκετεύω...

— Μήπως σας έμποδίζω να έργα-σθήτε; Όχι, νοιώθω όμως την τρελλή έπιθυμία να σας φιλήσω.

— Και ποιος σας έμποδίζει;

Δεν έξέρω πους έκαθ' την αρχή, πάντως τό χέλι μου έβρέθηκα ένω-μένα σ' ένα γλυκό και παρατεταμένο φιλή.

Τό ίδιο έκείνο απόγευμα κάναμε μία έρασινα στο δασός, διαλέξαμε τό πιο άνασταυτικό μέρος και εκεί δίναμε τό καθήμενόν ραντεβού μας.

Η μητέρα μου άρχισε να άπορη γιατί είχα τελείως έγκαταλείψει τη ζωγραφική. Έγώ όμως ζούσα μέσα σ' ένα όνειρο. Άλλ' όσο περνούσαν οι ήμέρες συλλογίζομουν με ήλιση πλοήσεις τό τέλος τών διακοπών. Η Πέγκ τότε θα έφρευε για την Άγ-γλία και δεν θα την ξανάβλεπα. Μία μόνο λύσις υπήρχε στην περίπτωση αυ-τή, να την παντρευθώ. Τί θα έλεγε όμως ή μητέρα μου για τόν γάμο αυ-τό; Η Πέγκ θλεπνόντας με σκεπτικό με μάλωνε:

— Κακόπαζο, γιατί θέλεις να χά-νουμε σ' όνειροπολήματα τόν πολίτη μο καιρά μας;

— Ένα θράσος ή Πέγκ μου έδειξε κά-ποιο παλαιό και μου έπα:

— Έδώ θα συναντηθούμε αύριο!

Την άλλη μέρα συναντηθήκαμε πρα-γματικά εκεί και καταφύγαμε σ' ένα μικρό κομψό δωμάτιο και περάσαμε περίφημα.

Αυτή τη φορά πιά έπρεπε να φερ-θώ από τζέντιλεμαν. Χωρίς να πώ λοι-πόν λέξι στη Πέγκ, πήγα την άλλη μέρα στο «Ξενοδοχείο της Νορμανδί-ας» και ζήτησα να δώ τόν κ. Κόλ-λινς.

— Θα σας πώ με δυό λόγια τόν σκοπό της έπισκέψέας μου, τού έπα. Άναπαύ την με Πέγκ και έγω λό-γους να πιστεύω πως άνταποκρίνεται τό αίσθημά μου αυτό.

Μολοντί κόκκινος ό κ. Κόλλινς, κόκκινος άκόμη περισσότερο, έγινε σαν παντράρι.

— Πώς είπατε; τραύισε.

— Θέλω να παντρευθώ την μες Πέγκ! τού έβλαμψε.

— Να την παντρευθήτε; ξεφώνισε. Αυτό είναι γελοίο. Άδύνατον!

Κι' ούρλιαξε άμέσως κατόπιν κά-νοντας μία άπεληπτική χειρονομία:

— Έξω... Φούλ! σπνίτ!

— Γιατί θέλετε να κάμετε δυστυ-χητά και την κόρη σας, έφθον μ' ά-γαπάει και την άγαπά, έτέμενα έγώ.

— Ποιά κόρη μου;

— Μά την μες Πέγκ!

— Η Πέγκ δεν είναι κόρη μου, θλά-κα!

— Δεν είναι κόρη σας;... Μά τί εί-νε λοιπόν;

— Είναι γ υ ν α ι κ α μου! Έξω, λοιπόν γρήγορα προτού σου σπάσω τό μούτρα!

Και με πέταξε έξω κλωστήδόν. ΤΟΥΛΛΙΟ ΚΑΡΜΙΝΑΤΙ

ΓΕΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ!...

Κάποιος ζητιάνος χτύπησε στη πόρ-τα ένός σπιτιού και όταν παρουσιά-στηκε ή οικοδέσποινα της έπα:

— Σας παρακαλώ, κυρία μου, λυ-πήητε με, που ό Θεός να συγχώσει τα πεθεμένα σας...

— Τι θέλεις; τόν ρώτησε ή κυρία.

— Θα με σώσετε, αν έχετε να μου δώσετε κανένα ζευγάρι παλιά παπού-τσιά.

Η κυρία κύταξε τό πόδια του και έλεε ότι φορούσε σκεδόν ολόκαινούρ-για παπούτσιά.

— Μά χριστιανέ μου, έίναμε έκ-κλητική, έσύ φοράς καινούργια παπου-τσιά και μου λέει ότι θα σε σώσω αν σου δώσω παλιά;

— Μάλιστα κυρία μου. Αυτά έδώ μου τάδωσε προχθές κάποια εύσιπλα, χνική κυρία, που να μην είχε σώσει, έπειδή ήμουν έντελώς έμφολητος.

— Γιατί ή βρίζεις τη γυναίκα;

— Γιατί από προχθές που τό φέ-ρεσα, δεν έχω πιάσει ούτε βέικαρά.

ΒΛΑΠΤΕΙ ΟΠΟΥΣ ΥΠΝΟΣ; ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Οι γιατροί δεν κάνουν άλλη δου-λειά από τού να διακηρύττουν ότι ό ύπνος είναι ή πιο ώφέλιμη άνάπαυσις που ξεκουράζει και τανάει τον άρ-γανισμό. Διάφοροι όμως μεγάλοι άν-δρες, άμειλικτοι έχθροι τού ύπνου, ύπεστηρίξαν αντίθετως, ότι πρέπει να κοιμώμαστε ελάχιστα και άποια ώρα μιας άράσης, είτε νύχτα, είτε ήμερα.

Ό μέγας έφευρέτης «Έδισσον Ε. γραψε π. χ. τά έξης σχετικά:

«Οι άνθρωποι κοιμούνται πολύ και κυριολεκτικώς ναρκώνουν τό σώμα τους με τόν ύπνο. Ό άνδρας που μέ-νει όχτώ—έννηα ώρες στο κρεβάτι δεν άναπαύεται όσο ένας άλλος που κοιμάται πάντε μόνο ώρες».

Ό «Έδισσον δεν περιφροδόντ μό-νο στο κήρυγμα τού κατά τό ύπνου, αλλά έβινε πρώτος αυτός τό παρά-δειγμα. Έτσι από τό έικοσιεπτάωρό του, τις 20 ώρες τις διέβητε σε διά-φορες εργασίες και μονάχα τις τέσσε-ρις για ύπνο.

— Από τούς προγόνους μου—έλε-γε συχνά— ό προπάππος μου έζησε 104 χρόνια, ό πάππος μου 102 και ό πατέρας μου 94. Το χαρακτηριστι-κό δέ είναι, ότι κανείς από αυτούς δεν διέθετε ήμερησίως περισσότερες από 5 ώρες για ύπνο.

Ό «Έδισσον δεν μπορούσε να κα-ταλάβη για ποιά λόγου πανταχόθεν συλλογιστάς την ίδια πάντοτε ώρα καιρού μας;

«Η μόνη διαφορά, έγνοησε, μέ-νει ότι στην πρώτη ό ήλιος έξαφανίζεται, ενώ στη δεύτερη μας φωτίζει. Ύπόρ-θως όμως κομμάτι άδυστηρή σημασία σ' αυτή τη λεπτομέρεια; Έγώ τοιλάγιστον δεν τό φανταζόμην. Μάλ-λον θα πρόκειται περί κοινής συνη-θείας, την όποιαν άκολουθούσαν οι έρ-γονοί μας επί χιλιετίες έτών, κι έτσι γίνουμε άμοιοι με τις κόττες, που μό-λις σουρωπώνκει πάνε να κουνιά-σουν».

Ό «Έδισσον δεν ήταν ό μόνος που είχε τέτοιες αντίληψεις για τόν ύπνο.

Και ό Μέγας Ναπολέον κατά την διάρκεια τών μεγάλων και νικηφό-ρων εκστρατειών του, στανίως κοιμά-τον παραπονό από τέσσερις ώρες τό 24ωρο. Στις 5 τό πρωί έρρισκταν συνήθως στο πόδι. Είχε όμως την συ-νήθεια ή μάλλον την εύκολία να κοι-μάται όποιαδήποτε στιγμή ήθελε. Για-νά τόν πάρη» δεν είχε παρά να κλεί-σει τά μάτια του.

Με την ίδια εύκολία κοιμόταν και ό στρατηγός Ουέλινγκτον ό μεγάλος αντίπαλός του Ναπολέωντος. Μπορο-σε να κοιμηθί και έρριπτος άκόμη.

— Μετά ύπνάκια αυτά—συνήθιζε να λέη— γίνονται νέος άνθρωποι!

Ό περιφημος Πρόεδρος της Γαλ-λικής Δημοκρατίας Ελιέρος συνήθιζε να σηκώνεται από τό κρεβάτι του στις 4 τό πρωί και ν' άρχιζή άμέ-σως τη δουλειά του.

Ό συνάδελφός του Φέλιξ Φάρ είχε τη συνήθεια να μη πέφτει στο κρεβ-βάτι πριν άπό τό μεσάνυχτα. Στις έξη πρωί σηκώνονταν κι' άφού έκανε ένα κρύο λουτρό, έπειτα πήγαινε στο γρα-φείο του.

Άλλά και οι περισσότεροι μονάρ-χαι τών τελευταίων έτών διεκρίνοντο για την όλιγοπνία τους. Ό τέλευ-ταίος αυτοκράτορ της Αυστρίας έυ-πνιόσε στις 5 τό πρωί και ό Κάιζερ βρισκόταν την ίδια ώρα στο γραφείο του.

Τι να πρωτοδιαλέξη λοιπόν κανείς, και ποιόν να πρωτοπιάσει; Τους για-τρούς ή τού μεγάλους άνδρες;

• • •

Θά πιστεύατε ποτέ ότι...

... Στην έλθονική γλώσσα δεν ό-πάρχουν ό λέξεις «έρως» και «άγά-πη», ενώ υπάρχουν πολλές λέξεις που σημαίνουν την έκδίκηση.

... Το Διωράχιο τό 1933 είχε ένα κινηματογράφο και κανένα δημόσιο κοινοκτηριο;

... Ό νεώτερος έθνικός όμιλος τού κόσμου είναι ό αλβανικός, ό όποιος ει-νε συγχρόνως και από τούς μεγαλύ-τερους σε έκταση;

... Στην Ινδική μυθολογία άναφέ-ρονται...560 εκατομμύρια θεότητες;

... Ό έγκέφαλος τού άνδρος είναι κατά μέσον όρον διπλάσιος τού έγκε-φάλου της γυναίκας;

... Ένα από τά άσφαλέστερα μέ-σα προς θεραπεία της νευρικήςότητος είναι και τό να περπατάη κανείς με γυνά πόδια;

Οι Ανωτάτες της Ξεφύλαξης

ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΙ

Την Παρασκευή τό βράδυ που γύριζε ή Έρταλία με τη Ντουντού από την εκ-κλήσια σταματούσε, όπως πάντα, σε κά-θε πόρτα και παράθυρο.

— Καληνέρα Έρηνιή μου, ήμωνα στόν έσπερνό. Αύριο Ψυχοσάββατο κι' η-κανα ένα πιάτο κόλλυβα. Τί νέα; Βρήκε ή Γιάνναίνα την κατσίκα της; Αυτό πάλι δεν τό χωράει ό νους μου! Πώς, καλέ, να τί χάζει; Σίγουρα ό προκομένος ό γυνίος τσιθ ό πηγαι και την πούλασε!

Κι' έπειτα παρακά-τω:

— Καλέ, κόνα φρα-τζεσκούλα μου, τί χαμπαρία; Μ' αυτό τό κρύο έρέτο χωρίς μονγάκι και καρβού-να ήμπουζιάσαμε!... Τάμαθες δά, χτέας θλογήθηκε κι' ή καρ-σινή σου κι' είχανε λείει και τό μωρό για ν' άκούσει τό εύχες τού γάμου κάτω άπ' τό τραπεζάκι με τό στέφανο.

— Ηθού θα λωλαθώ! Καλέ τί μου λές, Έρταλία μου.

— Όπως σε βλέπω και με βλέπεις. Μά λιστα ό παπας τό έδωκε πρώτα σαράντη-οι. Ήτανε βλέπεις και...λεχούσα!

Όταν ή Έρταλία έρτασε σε λίγο σπίτι της, άκουσε ένα γλυκό τραγούδι και μία γυναικεία φωνή μέσα στη κρεβατοκάμα-ρά της. Αυτό την υποβίβασε και άρχισε να ξεφωνίζει. Εύθως τρέσανε διάφορες γει-τόνισσες— τό κουσελόπανο τού μαχαλά— και περικυκλώσανε τό σπίτι.

— Τι είναι καλέ; ρωτούσαν περίεργες.

— Άχ, ό προκομένος ό Νικολάκης, τώ-ρα πούλασε στην εκκλησία, ήφερε μια και την έχει στην κάμαρά μου και δια-σκεδάσινε!

— Καλέ Χριστός και Παναγιά! Είδες κα-λέ τσιπές ό σκρόφος! Άμψαυσε πιά τό οι-νεμά και τό καταφυγή και μπαίναντε τώρα μέσα στα τίμια σπιτία.

— Αυτή τί φταίει; είπε ή Βανθία τού Μπατζάκι. Έκείνος ό σεροεμς ό παλη-άνθρωπος! Και νάχη γκιούζελιμ γυναι-κα ό άτιμος!

— Έγώ, είπε ή Άγγελική τού Τσουρ-νά, δέ θέλω να σου χαλάσω τη καρδιά, Έρταλία μου, άλλα άκούσε τό σματά και είπα: Μαθές αύριο Ψυχοσάββατο, πως τό παθε αυτό να διασκεδάς, που ήτανε πάν-τα θρησκευτικά και νυνστικά!

— Η Έρταλία όσο τάκουγε, άναφτε και όσο άναφτε τόσο έβριζε.

— Ερείς, φώναξε με λύσσα και γινάτι Ντουντού και ότις άλλες, να φυλά-ζε καρπούλι. Τό νους σου να μη σάς φύ-νη. Κι' έγώ θα πάω στο καρακόλι να φέρω μία πολιτία. Άρτζουκάλη θα ρίξω στόν μιά κοιμισάριό να τη φυλακόση όποια και άν είναι, την άτιμη!

Οι γυναικούλες τού μαχαλά σκαντα-λίτκανε και λέγανε μ' άνανάητοι:

— Είδες καλέ την παλνοβρώμα!

— Άμ' έκείνος ό μασκαράς που τη κου-δάλανε μέρα μεσημέρι μέσα στο σπίτι του. Δέ φοβήθηκε θεό ό άθεόφοβος!

— Άχ, την καυμένη την Έρταλία! Κρίμα στά νειάτα της...

Κι' άνασπενόζανε όλες εύπλαχνικά.

Σε λίγο τά παιδάκια τού μαχαλά έυ-πόλητα, ξεβράκωτα, και άνουφα, πρόδρα-λαν στην άκρη τού δρόμου και ξεφωνί-σανε:

— Ή κυρία Έρταλία με τόν άστυνόμο έρχεται!

Οι γειτόνισσες άναταράχθηκαν όλες. Μία φριχτή άγωνία τούς έσφιγγε τό λαι-μό και έκοβε την άναπνοή τους.

Η Έρταλία άφριζε, φουούσε και ξεφου-ούσε. Μπρος αυτή, πώς ό άστυνόμος, ήμικανε μέσα στο δωμάτιο Σοπίω τους τρέσανε και όλες οι γειτόνισσες.

Και τί είδαν;

Πάνω στό ντιθάινι βρήκανε τό Νικολά-κη να κοιμάται και πλάι τού νάχη άνοιχτό τό ραδιόφωνο τ' άφεντικού του.

Τώκε πάρε να τό πάη να βάλουν μία λάμπα που κάνκε και μ' αυτή την εύκαι-ρία τό κουβάλεμος όπiti του για να δια-σκεδάσουν λίγο.

Μά τού βγήκε τό γλέντι άπ' τη μύτη.

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΑΜΙΗΤΑ ΚΑΙ ΦΑΙΔΡΑ

Οι περιπετειές μιας μύτης

Ό Γκαστόν Γκραβι, μικροπωλητής στο Παρίσι, ήταν ένας άνθρωπος φοβερά ευεικής και γκρινιά-ρης. Ή κυρία Γκραβι, ή γυναίκα του, ήταν φύλα-ρη και πεισματάρα. Τό άποτέλεσμα καθώς καταλα-βαίνετε ήταν άπλούστατο. Κάθε τόσο έπέφτε γεν-ναίο ζύλο. Ή κυρία Γκραβι όμως παρ' όλα τά άλ-λα της ελαττώματα, είχε ένα μεγάλο προτέρημα.

Έτρωγε τό συζυγικό ζύλο άγονγύστως. Δυστυχώς αυτό ένοχλούσε τόν άντρα της που ήθελε να πλη-ρώνεται ό κόπος τούς... με φωνές και κλάματα. Και μία μέρα της έδωσε, μία τόσο δυνατή γροθιά, στο πρόσωπο, ώστε ή μύτη τού τρυφερού τού ή-μιόσιος έπάσε κυριολεκτικώς...καθίζεπει!

Ή κυρία Γκραβι έπαινε την άπομονή της και καθηγγει-λε τόν άντρα της. Οι δικαστές δεν κατέδίκασαν τόν σκληρό συζυγό ούτε σε φυλάκιση, ούτε σε πρό-στιμο. Τόν κατέδίκασαν να έναφτιάση τη μύτη της συζύγου τού Μασέρ και ρηνοπλάσσει υπάρχουν εύ-τυχώς πολλοί στο Παρίσι. Ή κυρία Γκραβι, μετά την έκδοσι της άποφάσεως έσπευσε να συμδουλευθί-τόν έναν μετά τόν άλλο και χρειάσθηκε πολύμηνη θεραπεία για να διορθωθούν οι ζημιές που έπρο-ξένησε ή συζυγική γροθιά.

Όταν όμως οι γιατροί παρουσίασαν στόν κ. Γκρα-βι τούς λογαρισμούς των, ό άνθρώπος κόντεψε να μείνι στόν τόπο από τη συγκίνηση.

Τά έξοδα ήταν τόσο πολλά, ώστε ούτε οι μικρές του οικονομίες στο Ταμειούριο, ούτε και τό μικρό του πόμπρεμα τού έφταναν για να πληρωθί τη σπα-ριμένη και επιδιωρμένη μύτη. Τί να κάνει λοιπόν ό δυστυχής; Αναγκάσθηκε να δανειστή από δώ κι' άποκει, κι' όταν πλήρωσε τούς γιατρούς, γύρισε στο σπίτι και έδωσε... ένα γερό ζύλο στή νυναικα του. Φρόντισε όμως να την δείρη με τέτοιο τρόπο— ήταν μάστορης στή δουλειά του— ώστε να μη της κάνει μεγάλη ζημία.

Και ή κυρία Γκραβι που είχε να φάη τόσο καιρό ζύλο— ήταν έλανεπε άποποχολημένη με τούς για-τρούς— τό δέχτηκε με τη συνθησιμένη της άπά-θειας χωρίε να τη λέει. Έτσι τά συζυγικά εύλοκο-πήματα και μαλλιοτροβήγματα εξακολούθησαν κα-νονικά και ήσαν και οι δυό τούς πλέον τρισευτυ-χείς.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

Ό καυμένος ό κ. Άναξίμανδρος είναι πολύ συλ-λογισμένος, πολύ άκροφς τόν τελευταίο καιρό. Κουβέντα δεν τού παίρνει από τό στόμα του. Πάει και έρχεται. Άσπαχολείται με τί λυσί κανένος δυ-σκαλιώτους προβλήματος. Άδύνατον. Ό κ. Άνα-ξίμανδρος μισεί τούς αριθμούς, δεν έχει καμμία σκέσι μαζί τους.

Τότε τί τού συμβαίνει; Γιατί είναι έτσι συννεφιασμένος αυτός που θάπρε-πε να φαίνεται εύτυχιμένος, άφού μάλιστα είναι νιόπαντρός;

Ό φίλος του Περικλής στενοχωρείται να τόν βλέ-πη έτσι. Έργάζονται στο ίδιο γραφείο και τόν δαι-μονίζει αυτό τό κατασώφισμα, αυτή ή σιωπή τού φίλου του. Και επί τέλους, μία μέρα, παίρνει την απόφασι και τόν ρωτάει:

— Τι έχεις τέλος πάντων, Άναξίμανδρε, φίλε μου; Τι σου συμβαίνει; Μετά τόν γάμο σου έγι-νες άλλος άνθρωπος. Γιατί άλλεςές έτσι, άδελφέ μου; Βρίσκες καμμία διαφορά μεταξύ της ζωής που ζούσες πριν και αυτής που έης σήμερα;

Ό Άναξίμανδρος στέκει μπροστά του, τόν κυτ-τάει κατάματα και τού άπαντά:

— Άν άόσκα λέει καμμία διαφορά; Τεραστίαν. Κολοσιαιάν... Άγάντασι...

— Διλαδύ!... Διλαδύ!...

— Νά βρε Περικλή μου, πως να σου τό πώ... Πάει να μου στήρη τό τσερβέλο. Θα τρελλαθώ!...

— Για όνομα τού Παντοδύναμου Θεού, έξηνήσου. Ποιά είναι ή διαφορά αυτή;

— Άκού και κρίνε. Όταν ήμουν άρραβωνιασμέ

Ο ΑΖΩΡ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΑΛΟΣΑΡ: 29 ετών.
ΚΑ ΣΑΜΠΡΕ (μέλλουσα πεθερά του): 52 ετών.
Ο ΑΖΩΡ (σκύλος τεραστίων διαστάσεων).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Την στιγμή που η άτυχη κοπέλα σφαιρίζει για τελευταία φορά και το πρώτο ξεκινάει, ανοίγει η πόρτα ενός θαλασσιού και μπαίνει μέσα με δυο κορίτσια. Ο Μπαλόςαρ κρατάει στην αγκαλιά του τον 'Αζωρ.

Μ. π. α. λ. ο. σ. α. ρ.—Ούφ!... 'Ηταν ώρα. Τι θάλεγε η πεθερά μου! Ακόμη λίγο και θα τόχανα τό τραίνο.

Ε. ν. α. χ. ο. ν. τ. ρ. δ. ε. π. ι. δ. α. τ. ρ. σ.—Αυτό θα ήταν ευχάριστο για όλους μας.
(Ο Μπαλόςαρ δεν προφθάνει να του απαντήσει γιατί ο σκύλος του αρχίζει να ουρλιάζει).

Μ. π. α. λ. ο. σ. α. ρ.—(δίνοντας του μία φάσα).—Θα σκάσει θωρομένο ζώο. Σε λίγο θα ξαναφύγει τη κυρά σου!... Μά, τι πιστι μου, άλλη φορά δεν αναλαμβάνω τέτοια αγγαρία!

(Ο σκύλος εξακολουθεί να ουρλιάζει, προκαλώντας την δυσφορία των άλλων επιβατών).
Ο χ. ο. ν. τ. ρ. δ. ε. π. ι. δ. α. τ. ρ. σ.—Ο κύριος άγνοεί φαίνεται ότι υπάρχουν ειδικοί διαμερίσματα για τό ζώα.

Μ. π. α. λ. ο. σ. α. ρ.—Πραγματικά τό άγριο, γιατί, ξέρετε δεν ταξιδεύω συχνά. 'Η πεθερά μου πάντως μου σύστησε να μην αφήσω ούτε στιγμή μόνο τον 'Αζωρ της. Και πρέπει να κάνω ό,τι θέλει η πεθερά μου, γιατί αλλιώς...

(Την ίδια στιγμή ο 'Αζωρ έπωφελομένως της στιγμιαίας άπνοιας έβλεπε τον Μπαλόςαρ πηδώντας στα γάτα μ' τις ηλικιωμένες κυρίες. 'Η γριά εξαφανίστηκε κατατορμαχμένη).

Μ. π. α. λ. ο. σ. α. ρ.—Εδώ, 'Αζωρ! (Ο 'Αζωρ όμως αντί να υπακούσει, τρώει τις κορβόλες της

κυρίας και γαυγίζει δεικνύοντας άπειρήν κούραση. Ο Μπαλόςαρ προσπαθεί να τον ησυχάσει, ο 'Αζωρ όμως δαγκώνει τό κορμί λόν ένός κυρίου και του αποσπά ένα κομμάτι από τό ύφασμα. Ο κύριος του δίνει μία γερή κλωτσιά και ο 'Αζωρ ξαπώνει κοντά στον Μπαλόςαρ ουρλιάζοντας άπ' στον πόνο).

Η γ. ρ. η. κ. υ. ρ. ι. α.—Τι φρικτό ζώο! Τα άπαισία όντια του με κατατρεχάσανε. Θα μου πληρώσει τις ζημιές κύριε!

Ο κ. υ. ρ. ι. ο. σ.—Κι, έμένα μου κατέστρεψε τό παντελόνι! Θα με αποζημιώσετε νεαρέ μου!

Μ. ι. δ. ε. π. ι. δ. α. τ. ρ. σ.—Μήπως έινε λυσσασμένος; Έ. ν. α. χ. ο. ν. τ. ρ. δ. ε. π. ι. δ. α. τ. ρ. σ.—Πεταχτε τον άπ' τό παράθυρο!

Μ. π. α. λ. ο. σ. α. ρ.—(αποφασιστικά).—Ποτέ! 'Η πεθερά μου δεν θα μου τό συγχωρούσε αυτό ποτε. Θέλετε λοιπόν να καταστρέψετε την εύτυχία μου; 'Ελεος!...

Ο χ. ο. ν. τ. ρ. δ. ε. π. ι. δ. α. τ. ρ. σ.—Μά τι σχέση έχει ο σκύλος αυτός με την εύτυχία σας και με τη πεθερά σας;

Μ. π. α. λ. ο. σ. α. ρ.—Την μέλλουσα πεθερά μου... Δεν έινε άκόρη πεθερά μου, και γι' αυτό την περιουσία μου. Όταν παντρευτεί την Λιζέττα μου τα πράγματα θ' αλλάξουν. Και τώρα ύθω με δυο λόγια τι συμβαίνει: 'Η πεθερά μου λατρεύει ένα μόνο πλάσμα στον κόσμο, τό σκύλο της, αυτόν τον κομπρίτ. Τελευταίως όμως, κάνουν τάς ένα ταξίδι στο Παρίσι για να αγοράσουν την προικία της Λιζέττας τον έσασε. 'Α, τι έκανε τότε. Τι σκηνάζει! Τι φασαρίες! Τι τρέξιμα, τι ψαζήματα, τι άγγελλες στις έφημερίδες. Ο 'Αζωρ όμως δεν έριχνόταν ποτέ. Μία μέρα όμως, ύστερα από άρκετό καρότο, μάς έγινε κάποιος άπ' τό Παρίσι, ότι είχε έρθει τον 'Αζωρ. 'Η πεθερά μου λιποθύμησε άπ' τη χαρά της κι όταν συνήλθε μ' άγγαρεύε να πάω να της φέρω τον 'Αζωρ. Καθώς φλάντε, λοιπόν, άξιαι υπεύθυνος γι' αυτόν. 'Αν του συμβή τό παρωχημένο η πεθερά μου θα μου άρνιθί τό χέρι της κόρης της.

(Προτού όμως τελειώσει ο Μπαλόςαρ ο 'Αζωρ άρπασε άπ' τό κάθισμα τό καπέλο ένός κυρίου και έβγαλε να τό κομπιαστίσει με τό δόξαση. Ο κύριος εξαγριζόταν).

Ο α. σ. α. ι. ο. σ.—Υπάρχει ένας τρόπος να αποφύγετε κύριε, άλλες αυτές τις ένοχλήσεις. Δέστε απόλυστα τό σκύλο σας στον κρέκο αυτό που εινε πάνω άπ' τό κρεβάτι σας.

(Του δείχνει τον κρέκο του κάτω άπό τό κινδύνου, την χρυσή του όπιοιού άγνοεί ο Μπαλόςαρ).

Μ. π. α. λ. ο. σ. α. ρ.—Χετέ δέκλοι! Σας εύχαριστώ για την συμβουλή.

(Δίνει γερά τόν σκύλο του στο κουδούνι του κινδύνου. Στην άρχή όλα πηγαίνουν καλά, εφάρμοξα όμως τό σκύλι άναπαύει άποτομία τό σκηνή τεντώνεται και ίδνα δυνατό και παρατεταμένο κουδούνισμα άκούγεται. Το τραίνο σταματά άποτομία και σκεδόν άμέσως ένας έπιθεωρητής παρουσιάζεται στην πόρτα.

Ο ε. π. ι. δ. α. τ. ρ. η. κ. υ. ρ. ι. α.—Εσείς χτυπήσατε τό κουδούνι; (Βλέποντας τον 'Αζωρ δειμένο άπ' τό κουδούνι του κινδύνου ουρλιάζει μανιακά).—Πρόκειται περί φόρμας; Έ; Θα σάς στοιχίζει όμως πολύ ακριβά! Θα εξηγηθούμε στον πρώτο σταθμό!

(Ο έπιθεωρητής εξαφανίζεται, οι έπιβάτες χαμογελούν, και τό τραίνο ξεκινάει και πάλι χωρίς ο Μπαλόςαρ να καταλάβει τί συμβαίνει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στον πρώτο σταθμό. Ο Μπαλόςαρ βλέπει στην απόβαση την νύμφη του και τη πεθερά του. Άρπάζει πάλι στην αγκαλιά του 'Αζωρ και θέλει να κατέβει. Μερικοί σιδηροδρομικοί ύπάλληλοι όμως, τον οδηγούν στο γραφείο του σταθμάρχου).

Κα. Σ. α. μ. π. ε. ρ. (τρέχοντας π' όνο άπ' τον ύμλο).—Τόν 'Αζωρ! Θέλω τον 'Αζωρ.

(Κανείς όμως δεν την προσέχει και όνός ύστερα από ένα τέτατο, άφου ύπερβήκε κανονικά μ' όνο σ' όνο κατ' όνο Μπαλόςαρ η κυρία Σαμπρέ κατορθώνει να πλησιάσει τον ύπομηφο γαμπρό της που κάθιστος εξακολουθεί να κρατάει τον 'Αζωρ στην αγκαλιά του).

Κα. Σ. α. μ. π. ε. ρ. (ουρλιάζει).—Κατάρα! Δεν έινε αυτός ο 'Αζωρ μου. Ο 'Αζωρ μου έχει ένα μικρό άστρο στο μέτωπο!

(Αποθνήσκει. Τέλος συνέρχεται ύστερα από πολλές προσπάθειες και ξεφωνίζει στον Μπαλόςαρ).
Σε κοροϊδεύω και θέλεις να κοροϊδής έμένα. Μην έλπίσεις όμως ότι θα πάρης τη λύση σου. Όχι! Αυτό δεν θα γίνει ποτέ! Βλάκα! Κανάγια!... Πολύ ήμωτρο!

(Ο Μπαλόςαρ λιποθυμεί τώρα κι αυτός με τη σειρά του και όδηγείται στο φαρμακείο του στο όμο).

Μιά βεντέτα στην Κορσική

Διοσηματικό διήγημα

Ήταν ένα παλιό σπίτι σε κάποιο όρεινό χωριό της Κορσικής. 'Η γριά Καταλίνα έβριζε ξύλα από φωτιά τού τζακιού κι έπειτα άναψε τον παλιό λύχνου που ήταν κρεμασμένος από τοίχο της κομμάρας. Σαφηνικά τού τοίχου της γειτονικής εκκλησίας σήμανε τον έσπεριό.

'Η εύλογημένη άσφαβε άργε, κομμοίρισε η Καταλίνα. Και σε λίγο άναψε:—Πώς άργε! Μη της συνέειη και νένο κακό!

'Αλλοίμονο, τό κακό είχε χτυπήσει τό σπίτι της από καιρό. Της έφεραν μία μέρα τόν άνδρα της σκοτωμένο σ' ένα καυγά. 'Η γριά Καταλίνα δεν λησμόνησε ποτέ τό κι' η κόρη της μεγάλωσε με τό πόθο της εκδικήσεως. Ένα έβραδυ τούσε τόν φόνε, τό πατέρα της και πήρε τό όνομα της. Ένα έβραδυ τούσε τόν κνησμό της. Οι χωροφύλακες τόν στήλια πού είχε καταφύγει. Αυτός πυροβόλησε άναγνόντο. Κατόρθωσαν ώστόσο να τόν πιάσουν και τόν δικάσανε και έπρόκειτο να τόν κατατορμάσουν.

Οι δυο γυναίκες έβρισκαν έτσι μονάχες χωρίς κανένα στήριγμα. Αυτά συλλογιζόταν η Καταλίνα, όταν μπήκε στο σπίτι η κόρη της 'Η Σαβερία, ήταν ένα μελχροκό νύ κορίτσι ύψηλόσωμο, σέδλο, λυγρό κι' εξαρετικά όρατο.

—Συνάντησες τόν Πάλο; την ρώτησε άμέσως η Καταλίνα.
—Όχι μητέρα, της απάντησε. Πέρλεγο! 'Υστερα άπ' τη

σύλληψη τού γιου μου ό άρραβωνιαστικός σου δεν μ' άρέσει πολύ. Φοβόμαι πως θα σ' άρήσει τώρα που έμιασται άποστατευτής.

—Μάνα! Τι λόγια είν' αυτά που λέει!...
—Ναι, ξέρω πως τόν αγαπάς. 'Αλλά έγω δεν έχω όσα τό μάτια σου ούτε τη καρδιά σου.

Σε θεσπάζω πως κανείς λάθος μητέρα.
—Μητέρα σιωπήστες. Σε λίγο μπήκε στο σπίτι ο άδελφός της Καταλίνας. Ο Σαντί με την πίπα στο στόμα. Κάθισε σ' ένα σκαμνί.

—Έρχόταν κάποιος - κάποιος και τούς έκανε συντροφιά. Ιδιώως τώρα που ο γιος της Καταλίνας έβρισκόταν σ' τη φυλακή.

—Ο Πάλο έρχεται συχνά εδώ;
—Ναι, πολύ συχνά, τού απάντησε.

—Εινε ό ίδιος πάντα;
—Τι θέλεις να πής; Εξάφινσε 'Εβλεπε σπουδ χωροφύλακες, οι οποίοι πούσε τόν κρησάτο ο άδελφός σου.

—Ψέμματα τινάχθηκε όρθη. Καλά, φωνάζε δυνατά.
—Όπως και να εινε, πρέπει να τόν αναγκάσουμε να σε παντρευτεί. Τραβήξτε Σαβερία, ειντε ο

—'Η Σαβερία περίμενε τόν άρραβωνιαστικό της, άκουμπισμένη σ' ένα όραδο. Είχε πάρει την άπρωτ του ειντε την ηλθέβια. Τό να δική σου άφου τό θέλεις. Γι' αυτό μετ'εξεί είχε μείνει πολλά γι' αυτόν.

—Εμαθε ότι την κορόιδευε κιντ'άγοντας κι' άλλα κορίτσια. 'Επίσης της έκρυψε ότι έκανε ενέργειες για να βρή δουλειά στη Μασσαλία. Λογάριασε να την εγκαταλείψει έθελω. Αλλά τα πράγ-

ματα όμως πληρώνονται με αίμα στην Κορσική.
—Όταν έφτασε ο Πάλο, την άγκάλιασε τρυφερά.

—'Ακουσε Πάλο, τού ειντε η νέα. 'Η μητέρα μου ύποφέρει. 'Υπομεινέται πως δεν μ' αγαπάς πεία!...

Τι λόγια είν' αυτά που λές άγόμη μου!
—Όποτε σε λίγο θα παντρευτώ. Σε ύποχυνάμενι πού είναι! Σήμερα μπορώ λοιπόν να σου πώ ένα μυστικό καλέ μου. Ο άδελφός μου δεν ήθελε να σε παντρευτώ. Σε άντιπαύοσε.

—Τι λέει! 'Αλήθεια;
—'Αλήθεια! Σε θεωρούσε πονηρό και κακό άνθρωπο. 'Εγώ όμως έπαίρνα πάντα τό μέρος σου.

Ο Πάλο έπιασε στην ένδραση.
—Όποτε καλά έκανα που τόν παρέδωκα στους χωροφύλακες! μούρωσες με πεία.

—'Η Σαβερία έκρυψε την λύσσα της.
Είν' αλήθεια πως θα φύγης Πάλο για την Μασσαλία; Τόν ρώτησε σε λίγο.

—Εινε ψέμματα. Μά γιατί άνησυχεις, μικρούλα μου; Κι' αν φύγω, οι νέοι δεν χάνηκαν γι' όένα. Είσαι τόσο όμορφη... Τόσο όμορφη!...

Θέλησε να την φιλήσει.
'Η Σαβερία όμως έβγαλε ένα στίγμα άπ' τό στήθος της και τό βούισε στην καρδιά του!

—Όταν η νέα γύρισε στο σπίτι της, τό χωριό κοίταξαν. Την άλλη μέρα έβρισκαν τό πτώμα τού Πάλο.

4. Ζωή των Αστέρων

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΗΣ ΝΤΟΡΙΤ ΚΡΑΥΣΛΕΡ

Μία (κακία γλώσσα) των θεατρικών κύκλων της Βιέννης, η οποία δι' εύνοητους λόγους δεν αποκαλύπτεται τό όνομά της, διαίδει εις βάρος της χαριτωμένης Βιεννέζας καλλιτέχνιδος Ντόριτ Κράυσερ, τό ακόλουθο ανέκδοτο, τό οποίο στρέφεται ίδιως κατά της φωνής της γλώσσας, που στην πραγματικότητα εινε—ένα άπ' τα καλύτερα άπόδονα της θόδης.

Ο πατέρας της Ντόριτ δεν έπρόβαλε, παραδόξως, κανένα ύπομείο στην προς την σκηνή κλίσην της κόρης του.

Αντιθέτως, μάλιστα, τήν βοήθουσε και της έδινε πολύτιμες συμβουλές.
Μία μέρα, βγαίνοντας από τό σπίτι του, συνάντησε ένα γείτονα του, στον όποιο έκαμε φρικτά παράπονα σχετικά με τόν σκύλο του.

—Πρέπει, αγαπητέ μου γείτονα, τού ειντε, να μάς απαλλάξετε άπ' τό άνυπόφορο αυτό ζώο. 'Θες τό άπόγευμα η κόρη μου δεν μπόρεσε να τραγουδήσει, γιατί ο σκύλος σας γαυγίζει συνεχώς...

—Λυπούμαι πολύ, κύριε, τού απάντησε ο γείτονας του με άφέλεια, αλλά νομίζω πως η κόρη σας έκαμε τήν...άρχη!...

ΤΗΣ ΦΙΛΙΑΣ ΜΠΕΝΚΟ

Η δόση μου ντιζέξ όίτα Μπένκοφ έχει μία φίλη, η οποία πολλές φορές με διαφόρους ύποληγμούς της έδωσε να καταλάβω ότι η φωνή της ήταν καλύτερη άπό την δική της.

Η όίτα Μπένκοφ μ' ήλθονα να τήν δυσαρεστήσει, την άφηνε να πιστεύει ότι είχε δική. Μία μέρα όμως που της παρουσιάσθηκε η ευκαιρία, την έβγαλε στη θέ οί τις με τόν πιο έλιπο τρόπο.

Μη άρκουμένη στο να έπαυη τόν έαυτό της, η έν λόννη κυρία ειντε μία μέρα στη όίτα:
—'Η κόρη μου κληρονόμος τήν φωνή μου!

—Όποτε έτσι! Κι' εγώ διερωτώμουν τελευταία. Και η όίτα Μπένκοφ παρετήρησε τότε με τό πιο άθωο ύφος:
...ως τί είχε γίνει η φωνή σου!

Ενοστάντε

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ

Τό σαλόνι της κυρίας Νεοπλουτίδου είχε συγκεντρώσει έκείνο τό άποκριτικό βράδυ ό,τι έκλεκτόν είχε να παρουσιάσει η άθηναική άριστοκρατία. Άλλά και σημαντικόν αριθμό νεοπλουτών της μάλης άναρχείας.

Σε μία στιγμή η ένις άρχα Μαυρογούρου, που άνευρετόταν να γίνει στο προσεχές μέλλον τό λαμπρότερο άστέρι τού έλληνικού κινήματος, κάθισε στο πιάνο και άρχισε... να τραγουδήσει τα αυτά των προεκλημένων με τούς λαρυγγισμούς της και τα φρικτά στριγγυλίσματα της.

Κάποιος κύριος, μ' ύπομνησας πιά να άν βέξη, ειντε σε μία κάπως περασμένη ηλικίας κυρία που καθόταν δίπλα του:
—Μά ποιά ειντε επί τέλους αυτό τό ζών που τραγουδάς έτσι;

—Κύριε! Εινε η...κόρη μου! τού απάντησε έκείνη με άγανάκτηση.
—Ο γκαρτσής όμως χωρίς να τό χάρη, έσπευσε να διορθώσει τα πράγματα δηλώνοντας:
—Μη τ'αράξεθε, κυρία μου. Είπα 'ζώνον', γιατί βρίσκω ότι τραγουδάει σαν...άηδονι!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Για σάς κυρία μου...
'Ο κ. Χαμαράκης ήρθε μεταχειριζόμενος προσωπικώς τήν παγκοσμίου όημας Γερμανικήν Βαβήν μαλλιών

KLEINOL

'Η έπιτυχία αυτής εινε καταπληκτική, τόσο άπό άπόψεως χρημάτων, όσον και άπό ύγεινής άπόψεως, όστις δεν περιέχει ουδεμίαν δηλητηριώδη ύοσία, ούτε και Παραφενετίνην, νιταμίν, άσ ή άλλα και, συνεπώς, δύναται να τήν μεταχειρισθώσι άρόβως όλοι οι Κληρίαι.

Δέχεται άπό τας 9 — 12 π.μ. ως και επί ου νεντεύσει.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53 — Τηλ. 23.208 — 29.565

Ελαττώματα των ποδών

Συνεχίζω για τό αντίαισθητικά και για τό έπισημονικά μέσα της θελπίσεως των ποδών. Σε πολλά άτομα παρουσιάζουν τό πόδια ένα αντίαισθητικό πρήξιμο στους άστραγάλους. Στις κυρίες ίδιως τό ελάττωμα αυτό εινε άκομμια καταφάνετο και καταστρέφει σε μεγάλο βαθμό τήν κομψότητα των ποδών, πού τόσο συντείνει στην έν γένει εμφάνισιν κάθε κυρίας.

Τό ελάττωμα αυτό δεν έχει κομμία οσεί με τήν παχυσαρκία. Εμφανίζεται και σε ίσχνά άτομα. 'Αν τα πρήγματα αυτά δεν όφειλονται σε πάθος καρδιακή ή των νεφρών, όποτε μόνο με τήν κατάλληλην φαρμακευτική και διαιτητική διατροφή, όφειλονται στην ύπερβολική έναπόθεση λίπους στο μέρος αυτό, όπως ακριβώς ο' άλλα άτομα πούχουν τήν τοπική αυτή ύπερλίπωση, ο' άλλα γλουτούς, στο όεβρο κτλ.

Τόν βελτίωση των πρήξιμων αυτών, άν δεν όφειλονται, έπαναλαμβάνω, σε καρδιακή ή νεφρική πάθος, χρησιμοποίησι τήν έξής σκευα οία: 'Ιοντρου ντ' ποτάσιου 10 γρ. 'Υδρω 10 γρ. Γλυσερ ντ' αμιντόν 80 γρ. Μετά ένα θερμικό ποδόλουτρο και σασουνομία των ποδών, αμολείστε τό πρήξιμα αυτό με τήν άλοιφή, μολογίστες των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

Τη γνώρισα στις κούρ. σες ένα γλυκό σθίνο. φωνή άπόγευμα και ή όμορφη της και ή χαρι της με γοητεύουν άπ' την πρώτη στιγμή, θανάτων άναρχείας, τον τό πολύ και άκτινοβόλος από νεύματα και εύχλια.

—Επειτα από μερικές μέρες ή τύχη με δοθήσεται και την έξασου. νένετε καλά με τό περιμένο, σ' ένα χορό κι' αυτή τη φορά μού φάνηκε πιο ώραία, πιο έπιθυμητή.

—Ο χορός μάς έφερε τόν ένα κοντά στον άλλο, ή κουένας μας συνδέσε, κι' όταν έφυγα από τόν χορό, ήμουν τρελλά έρωτευμένος με την 'Ερριέττα.

—Οι ήμέρες που έπαυόμηνόσεν, ήσαν για μένα πολύ μελαγχολικές. Δεν έδωκα την 'Ερριέττα παρά πολύ σπάνια. Μία μέρα τέλος έβγήκε να κινή μαζί μου ένα μικρό περιπάτο και τότε έβρηκα την εύκαιρία να της έμολογήσω τόν έρωτά μου. 'Εκείνη χαμογέλασε εφελκτικά και μού ειντε:

—Όποτε με αγαπάτε λοιπόν άπό τό θάθη της καρδιάς σας; Και από ποτε, παρακαλώ!

—Μη με κοροϊδεύετε 'Ερριέττα. Τό έρωτά μου τό έχετε άντιληφθή και σεις. Σας άγατώ ήνες τώρα.

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

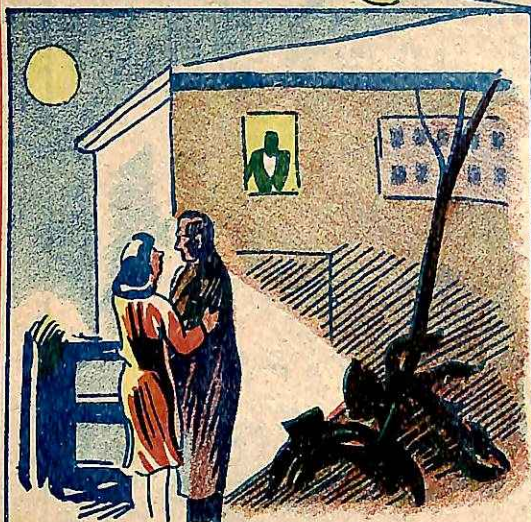
—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

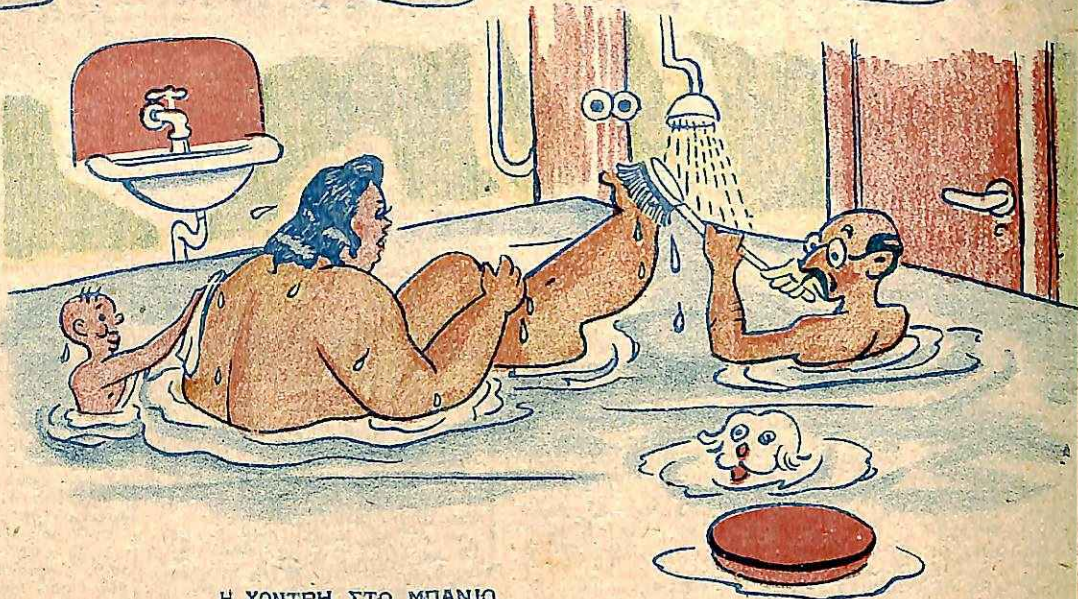
—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

—Και σήμερα μόνο μού άποκαλύπτει τό μεγάλο αυτό μυστικό: 'Ακούστε, δυσπιστώ στις έμολογήσεις των άνδρων και στις δικές σας ύβιατρίες. Λέτε πως μ' αγαπάτε. 'Ε. 'Αυτοί, να μού τό αποδείξετε. Δώστε μου μία απόδειξη της αγάπης σας και τότε θα σάς πιστέψω...

Πιέτο και άζατε

Ο μπαμπάς (από το σπίτι). — Ρίτα, τι κάνεις τόση ώρα κάτω στον κήπο;
— Βλέπω το φεγγάρι.
— Έχει καλώς. Πες τώρα στο φεγγάρι ν' ανεβή στη μοτοσυκλέτα του και νά πάη στο καλό.

Η ΧΟΝΤΡΗ ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

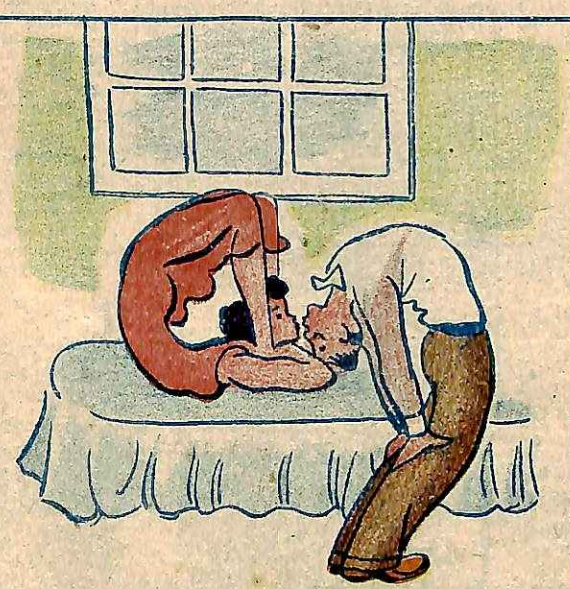
ΖΑΧΑΡΙΑΣ. — Βρέ γυναίκα, πρέπει νά σου φτιάξουμε ένα μπάνιο στά μέτρα σου, γιατί οί ένοικοί του κάτω πατώματος διαμαρτύρονται.

Ο λωποδύτης. — Ψηλά τὰ χέρια! Γιατί γελάς;

— Ο εισπράκτωρ δέν ηθελε νά μ' άφήση νά μπώ. Άλλά του είπα ότι ένας λιγώτερος ή ένας περισσότερος επιβάτης δέν είχε καμμία σημασία.

Όταν οί ακροβάται είνε έρωτευμένοι

ΣΥΧΙΡΟΝΟΙ ΑΛΧΗΜΙΣΤΑΙ
— Εύρηκα! Εύρηκα!
— Χρυσάφι;
— Όχι, κάτι καλύτερο: συνθετικά φασόλια και μακαρόνια.

Η γρηνή κυρία. — Μήπως θέλετε νά σας δώσω κάτι νά διαβάσετε;
— Ευχαρίστω, κυρία μου.
— Τότε διαβάστε εδώ.

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Άκουσε, μαμά, γιά καλό και γιά κακό πάρε μερικές καραμελλές μαζί σου, μήπως κλαίω στό δρόμο.

Όταν ή αγαπημένη του άργει στό ραντεβού.